

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Бог нікого не боронить. Усі й так незнищенні.

Посадка була бездоганна — а я рідко вживаю це слово до своїх польотів. За кілька секунд до контакту з землею колеса пройшлися по кінчиках трави — лагідний золотий шепіт. Нечасто випадає чути теплий звук коліс над травою. Бездоганно.

У мить контакту коліс із фермерським полем я чомусь перестав бачити. Тобто не знепритомнів або що, а наче хто мені насунув на очі чорне пластикове забороло.

Звуку не було. Трава, колеса, тиша вітру... все завмерло.

Я не лечу, сказав я собі. Дивно. Я думав, що лечу. Це сон!

Я не прокидався, не прочувався зі сну. Я терпляче чекав, доки забороло підніметься і почнеться «Частина друга» моого сну.

Здалося, що минуло багато часу, доки розсіялася темрява.

Десь іздалеку вловлювався ледь чутний гамір — пісня колібрі, дзуміння внизу, дзуміння вгорі, яке підіймало сновиду й огортало музикою.

Дзуміння зійшло нанівець, а сон тривав.

Зі зникненням заборола я побачив, що перебуваю високо в небі у кімнаті кольору літнього полудня. Тут було вікно, я визирнув на землю з півкілометрової висоти і побачив ніжний пейзаж: сліпучо-смарагдові дерева, фонтани листя виграють на сонці, глибока як море ріка, блакитна й тиха, міст через неї, маленьке містечко.

У полі неподалік містечка стоїть коло дітей, хтось із них бігає навколо цього кола — вони граються, але не можу згадати в яку гру.

Ця кімната — немов гондола дирижабля, як сто років тому, хоча самого аеростата не видно. І ні пілотів, ні засобів керування, нікого, щоб запитати. Ні, не гондола. Щось повітроплавне?

Ліворуч у стіні були великі двері з ручкою-замком, як на комерційних літаках, поряд табличка: «Ці двері не відчиняти».

Я й без таких інструкцій не поліз би до тих дверей — звідси далеченько падати на землю. Кімната не рухалася. Не дирижабль. Як же тоді вона тримається в повітрі?

Зненацька в мене в голові пролунало питання: «Хочеш лишитися чи повернутися?»

Дивно чути вві сні такі питання. Я хочу жити далі, подумалося мені. Ідея життя поза смертю, звісно, цікава, але в мене є причина повернутися.

Яка? Звідкись я знат, що зараз за мое життя молиться моя найдорожча подруга. Моя дружина? Чому вона молиться?

Зі мною все гаразд, я цілий, я вві сні! Умирання — це мандрівка, в яку я вирушу в котрийсь із прийдешніх років, але не на зараз. Я хотів би лишитися тут, але мушу повернутися — заради неї.

У друге: «Обирай. Ти волів би лишитися чи повернутися до свого вірування в те, що таке життя?»

Цього разу я глибоко замислився. Мене вже давно заворожує думка про вмирання. Й от я маю нагоду дізнатися, що може розповісти це місце. А воно — геть не той світ, до якого я звик. Я розумів, що це, так би мовити, післяжиття. Може, лишитися тут ненадовго... Ні. Я її кохаю. Мені треба її знову побачити.

«Бажаєш залишитися?»

Мені не хотілося покидати життя раптово, не попрощавши з дружиною. Залишитися тут — спокусливо, але це не вмирання, а сон. Хочу прокинутися, прошу, будь ласка. Остаточне рішення.

У ту ж мить кімната, схожа на гондолу, зникла, і на пів-секунди я побачив під собою тисячу папок з документами, кожна була з окремим можливим варіантом цілого життя, і всі вони зникли, щойно я пірнув у одну з них.

Я розплющив очі, отяминувшись у лікарняній палаті. Ще один сон. Далі я прокинуся по-справжньому.

Мені ще ніколи не снилася лікарня — я не дуже їх люблю. Не було в кого спитати, що я тут роблю, але час мені покинути це місце. Я лежав у ліжку в лікарні, а в моє тіло невідомо звідки впліталися пластикові лози. Це місце

викликало не дуже приємні відчуття. Якась інформація на моніторі. Мої руки прив'язані до ліжкового поруччя.

Що це за місце? Ахов, я прокинувся! Будь ласка, розвійте цей сон!

Нічого не змінилося. Все видавалося, перепрошую, справжнім.

Біля ліжка сиділа знайома мені жінка... моя дружина? Ні. Я знов, що кохаю її. Вона склонилася до мене, страшенно втомлена, але лагідна, любляча, щаслива. Як її звати?

— Ричарде! Ти тут!

Нічого не боліло. Нащо мене прив'язали?

— Привіт, люба,— сказав я. Голос... слова звучали, як іноземна мова, склади ламалися.

— О милій, дуже тобі дякую. Ти повернувся! — в її очах стояли слізози.— Ти повернувся...

Вона відв'язала мені руки.

Я геть не розумів, чому я тут, чому вона плаче. Чому мій сон пов'язаний з цим дивним місцем? Мені стільки всього треба було з'ясувати про те, що тут відбувається!

Але спершу — спати, втекти з цієї страшної лікарні. За хвилину, усміхнувшись їй, я знову відключився. Ні снів, ні розуміння: чудово почуваючись, я, виснажений, відплив собі після нового пробудження в кому.